

voordoet, omdat 'geen sprake is van beboeting door het bestuur die samenloopt met bestraffing door de strafrechter (of het OM)' (zie de tiende opmerking van N. Jörg in zijn annotatie onder HR 27 september 2022, ECLI:NL:HR:2022:1123, NJ 2023/9). Dit zou anders zijn geweest, indien de verdachte en het college van burgemeester en wethouders geen overeenstemming hadden bereikt middels een schikking en aan de overtreder (verdachte) een bestuurlijke boete was opgelegd en ter zake van hetzelfde feit ook een strafrechtelijke vervolging wordt ingesteld. Het *una via*-beginsel dat is neergelegd in artikel 5:44 Awb en artikel 243, tweede lid, Sv, beletten deze samenloop ook. Hier is in casu echter geen sprake van, omdat geen bestuurlijke boete is opgelegd (vgl. B. van der Vorm, 'Enkele opmerkingen over het *una via*-beginsel en het nieuwe Wetboek van Strafvordering', *TBS&H* 2018, p. 218-228).

5. Het daadwerkelijke probleem is gelegen aan een gebrek aan coördinatie, waarbij het bestuur en het Openbaar Ministerie langs elkaar heen hebben gewerkt en 'niet zonder meer duidelijk is geworden of de officier van justitie op de hoogte was van de schikking' (zie de negende opmerking van N. Jörg in zijn annotatie onder HR 27 september 2022, ECLI:NL:HR:2022:1123, NJ 2023/9). Dit gebrek aan coördinatie speelt de verdachte dus parten, nu hij – naast de schikking met het college van burgemeester en wethouders – óók strafrechtelijk vervolgd kan worden wegens overtreding van artikel 227b Sr. Hoewel de Hoge Raad naar de letter de Aanwijzing sociale zekerheidsfraude juist uitlegt, komt bij mij wel de vraag op of deze uitspraak in lijn is met de 'geest' van de aanwijzing. Is dit nu juist geen voorbeeld van een strafzaak die voorkomen dient te worden? Wat voegt een dergelijke vervolging nog toe nu de verdachte en het college van burgemeester en wethouders zijn overeengekomen dat hier het 'terugvorderingsbedrag', dat aanvankelijk was bepaald op € 61.000 wordt bijgesteld naar € 21.000? In hoeverre is het dan nog opportuun om tot vervolging over te gaan? In ieder geval dient de strafrechter met dit soort aspecten in de straftoemeting rekening te houden (zie ook: HR 12 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3122, NJ 2018/94, m.nt. J.M. Reijntjes). Het feit dat de Hoge Raad de uitspraak van het hof vernietigt wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis heeft uitsluitend te maken met de overschrijding van de redelijke termijn, zoals bedoeld in artikel 6, eerste lid, EVRM (r.o. 3.1).

6. Valt, tot slot, het college van burgemeester en wethouders in deze zaak iets te verwijten? Indien een blik wordt geworpen op het bepaalde in artikel 5:44, tweede lid, Awb, blijkt dat wanneer de gedraging tevens een strafbaar feit is, zij aan de officier van justitie wordt voorgelegd, tenzij bij wettelijk voorschrift is bepaald, dan wel met het Openbaar Ministerie is overeengekomen, dat daarvan kan worden afgezien. Nu regelt de Aanwijzing sociale zekerheidsfraude de afstemming tussen bestuursrechtelijke en strafrechtelijke handhaving, maar deze zaak laat zien dat het wenselijk is om in het verband van schikkingen tussen het bestuursorgaan en de betrokkene, het betreffende bestuursorgaan dit meldt aan de officier van justitie. Als in deze zaak het

bestuursorgaan de officier van justitie vóór de vervolgingsbeslissing had gemeld dat het nadeelbedrag was herberekend en in de schikking was verminderd tot beneden € 50.000 zou de kans dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk wordt verklaard veel groter zijn geweest. Juist in zaken waar de *una via*-problematiek zich kan voordoen, is afstemming en coördinatie tussen het bestuur en het Openbaar Ministerie wenselijk. In deze zaak heeft het college van burgemeester en wethouders naar mijn mening onterecht, de officier van justitie niet op de hoogte gesteld van de getroffen schikking met de betrokkene, waardoor in ieder geval is gehandeld in strijd met de 'geest' van artikel 5:44, tweede lid, Awb en de Aanwijzing sociale zekerheidsfraude.

B. van der Vorm

Gst. 2023/16

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 25 januari 2023, nr. 202200255/1/A3

(Mr. N. Verheij)

m.nt. B. van der Vorm¹

(Art. 28 Wet Bibob)

NJB 2023/480

ECLI:NL:RVS:2023:265

Valt de brief van de burgemeester aan het LBB onder de reikwijdte van de geheimhoudingsbepaling van artikel 28 Wet Bibob? (Utrecht)

Zoals ook vermeld in de brief van het LBB van 21 januari 2020 verzoekt de burgemeester in de brief van 25 november 2019 om een aanvulling op eerder gegeven Bibob-adviezen over de bedrijfsvoering van appellant. In de brief van 21 januari 2020 staan de vragen geciteerd die in de brief van 25 november 2019 worden gesteld aan het LBB. In laatstgenoemde brief wordt geciteerd uit en verwezen naar informatie uit (de bijlagen bij) de eerdere adviezen. Het gaat daarom om gegevens met betrekking tot een derde verkregen in een Bibob-procedure. De rechtbank heeft dan ook terecht onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 8 juni 2011 overwogen dat de brief van 25 november 2019 onder de geheimhoudingsverplichting van artikel 28, eerste lid, van de Wet bibob valt. Dat appellant, naar zij stelt, wordt geschaad in haar verdedigingsbelangen in de Bibob-procedure als die brief niet openbaar wordt gemaakt, kan zij aanvoeren in die procedure.

Uitspraak op het hoger beroep van:

[vennootschap A] en [vennootschap B], beide gevestigd te [plaats], appellanten (hierna: tezamen en in enkelvoud: [appellant]),

¹ Benny van der Vorm is universitair docent straf(proces)- en bestuursrecht aan Universiteit Utrecht.

tegen de uitspraak van de rechtbank MiddenNederland van 25 november 2021 in zaak nr. 21/683 in het geding tussen: [appellant] en de burgemeester van Utrecht.

Procesverloop

Bij besluit van 13 juli 2020 heeft de burgemeester naar aanleiding van een verzoek van [appellant] om informatie op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob) een aantal documenten aan haar verstrekt en medegegeend niet over andere informatie te beschikken.

Bij besluit van 11 januari 2021 heeft de burgemeester het door [appellant] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 25 november 2021 heeft de rechtbank het door [appellant] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft [appellant] hoger beroep ingesteld.

De burgemeester heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 december 2022, waar [appellant], vertegenwoordigd door [gemachtigde], bijgestaan door mr. M.A.M. Wagemakers, advocaat te Den Haag, en de burgemeester, vertegenwoordigd door R. Visser, zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding en geschil

1. [appellant] exploiteert amusementshallen. Zij heeft een zienswijze ingediend in een procedure over een weigering van de burgemeester om een aanwezigheidsvergunning voor kansspelautomaten te verlenen voor een amusementshal in Utrecht. Die weigering berust op de Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (hierna: Wet bibob). In de zienswijze heeft [appellant] een verzoek om informatie op grond van de Wob gedaan. Na verdere precisering luidt dat verzoek, zoals weergegeven in het besluit van 13 juli 2020, als volgt:

“5. bij het noemen van de wet Bibob in de omschrijving van uw verzoek realiseert u zich dat daarop de bijzondere geheimhouding van de Wet Bibob van toepassing is en niet de Wob, en het u dus vooral gaat om (eventuele) informatie die aan die Bibob-procedure vooraf is gegaan welke dus niet valt onder de geheimhouding van de Wet Bibob.”

Volgens de burgemeester zijn er geen documenten gevonden die onder punt 5 van het verzoek vallen.

2. Volgens [appellant] zijn die documenten er wel. Op de zitting bij de Afdeling heeft zij desgevraagd verklaard dat het geschil in hoger beroep is beperkt tot een brief van de burgemeester van 25 november 2019 aan het Landelijk Bureau Bibob (hierna: LBB). Deze brief wordt genoemd in een

brief van het LBB van 21 januari 2020 aan de burgemeester in de Bibob-procedure over [appellant].

Oordeel van de rechtbank

3. Op de zitting van de rechtbank heeft de gemachtigde van de burgemeester zich op het standpunt gesteld dat de brief van 25 november 2019 buiten de reikwijdte van het Wob-verzoek valt, omdat die brief onderdeel is van de Bibob-procedure. De rechtbank heeft de burgemeester verzocht om alsnog te beoordelen of hij die brief openbaar kan maken. Volgens de burgemeester kan dat niet, omdat artikel 28 van de Wet bibob een bijzondere openbaarmakingsregeling kent die de Wob opzij zet. De rechtbank volgt de burgemeester daarin. Zij is daarom niet toegekomen aan een toetsing aan de Wob.

Beoordeling van het hoger beroep

4. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de brief van 25 november 2019 onder de geheimhoudingsbepaling van artikel 28 van de Wet bibob valt. Volgens haar blijkt uit de meest recente toelichting op die bepaling in de Evaluatie- en uitbreidingswet Bibob (*Kamerstukken II 2010/2011, 32 676, nr. 3, blz. 10-14*) dat die bepaling alleen ziet op de adviezen van het LBB, zodat een brief van een burgemeester aan het LBB wel onder de Wob valt. De uitspraak van de Afdeling van 8 november (de Afdeling begrijpt: juni) 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BQ7424, waarnaar de rechtbank heeft verwezen, is volgens [appellant] achterhaald door die toelichting. Daarnaast is die uitspraak volgens haar niet van toepassing op dit geval, omdat het in die uitspraak niet ging over een brief van een burgemeester aan het LBB, maar over gegevens die waren aangeleverd door de (rechts)persoon die voorwerp was van een Bibob-onderzoek.

[appellant] betoogt verder dat de weigering van de burgemeester om de brief van 25 november 2019 openbaar te maken haar verdediging in de Bibob-procedure schaadt, omdat uit die brief waarschijnlijk zou blijken dat de burgemeester vooringenomen heeft gehandeld en zijn bevoegdheden van de Wet bibob heeft misbruikt. Het is in het algemeen belang dat informatie daarover openbaar wordt gemaakt. Het is daarom in strijd met artikel 10 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en het evenredigheidsbeginsel om die brief niet openbaar te maken, aldus [appellant].

4.1. De eerste vraag die de Afdeling moet beantwoorden, is of de brief van 25 november 2019 onder de reikwijdte van het Wob-verzoek valt.

De Afdeling heeft met toestemming van [appellant], als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht, kennisgenomen van de brief van 25 november 2019 en stelt vast dat die brief niet voorafgaand, maar tijdens de Bibob-procedure aan het LBB is verzonden. Met het oog op een efficiënte afdoening van het geschil, en omdat de precisering van het Wob-verzoek mondeling is gedaan en door beide partijen verschillend wordt uitgelegd, zal de Afdeling er evenals de rechtbank van uitgaan dat die brief onder de reikwijdte van het Wob-verzoek valt.

4.2. De volgende vraag die moet worden beantwoord is of de Wob of de Wet bibob van toepassing is op de brief van 25 november 2019.

4.3. Artikel 28 van de Wet bibob luidt:

1. Een ieder die krachtens deze wet de beschikking krijgt over gegevens met betrekking tot een derde, is verplicht tot geheimhouding daarvan, behoudens voorzover een bij deze wet gegeven voorschrift mededelingen toelaat.
2. Het bestuursorgaan dat of de rechtspersoon met een overheidstaak die een advies ontvangt, geeft de daarin opgenomen gegevens niet door, behoudens aan: [...]”.

4.4. De Afdeling heeft in de door de rechtbank en [appellant] genoemde uitspraak van 8 juni 2011 het volgende overwogen:

“In artikel 28, eerste lid, van de Wet Bibob is voor eenieder die krachtens de Wet Bibob de beschikking krijgt over gegevens met betrekking tot een derde geheimhouding daarvan voorgeschreven, behoudens voor zover de Wet Bibob mededelingen toelaat. In artikel 28, tweede lid, van de Wet Bibob is bepaald in welke gevallen een bestuursorgaan, niet zijnde het Bureau Bibob, gegevens uit een advies dat krachtens de Wet Bibob is opgesteld, mag doorgeven. Artikel 28, derde lid, van de Wet Bibob bepaalt onder welke voorwaarden de betrokkene dat advies mag inzien. In het vierde lid is vervolgens bepaald onder welke voorwaarden de betrokkene de in artikel 28, eerste lid, van de Wet Bibob bedoelde gegevens bekend mag maken aan de rechter. De Wet Bibob bevat in artikel 28 een bijzondere openbaarmakingsregeling die de Wob opzij zet. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat artikel 28, eerste lid, van de Wet Bibob slechts ziet op het advies, zoals gedefinieerd in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet Bibob, van het Bureau Bibob. Blijkens de tekst van die bepaling wordt in algemene zin gesproken over ‘gegevens met betrekking tot een derde’ en niet over het advies van het Bureau Bibob of over daarin opgenomen gegevens met betrekking tot een derde. Gegevens met betrekking tot een derde kunnen daarom ook gegevens aangeleverd door de natuurlijke persoon of rechtspersoon die voorwerp is van een onderzoek krachtens de Wet Bibob betreffen. In de memorie van toelichting (*Kamerstukken II* 1999/2000, 26 883, nr. 3, p. 27-29 en 75-76) wordt in dit verband weliswaar alleen het advies dat is opgesteld door het Bureau Bibob genoemd, doch daaruit kan niet meer worden afgeleid dan dat dit advies in elk geval tot de in artikel 28, eerste lid, bedoelde gegevens behoort.”

Anders dan [appellant] stelt, is deze uitspraak niet achterhaald doordat het tweede lid van artikel 28 is uitgebreid. Het eerste lid, waarin de geheimhoudingsplicht is neergelegd, is niet gewijzigd. Verder is in deze uitspraak in algemene zin overwogen dat er geen grond bestaat voor het oordeel dat artikel 28, eerste lid, van de Wet bibob slechts ziet op het Bibob-advies. In deze uitspraak is niet geoordeeld dat

uitsluitend gegevens die zijn aangeleverd door de persoon die voorwerp is van het Bibob-onderzoek kunnen worden aangemerkt als ‘gegevens met betrekking tot een derde’.

4.5. Zoals ook vermeld in de brief van het LBB van 21 januari 2020 verzoekt de burgemeester in de brief van 25 november 2019 om een aanvulling op eerder gegeven Bibob-adviezen over de bedrijfsvoering van [appellant]. In de brief van 21 januari 2020 staan de vragen geciteerd die in de brief van 25 november 2019 worden gesteld aan het LBB. In laatstgenoemde brief wordt geciteerd uit en verwezen naar informatie uit (de bijlagen bij) de eerdere adviezen. Het gaat daarom om gegevens met betrekking tot een derde verkregen in een Bibob-procedure. De rechtbank heeft dan ook terecht onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 8 juni 2011 overwogen dat de brief van 25 november 2019 onder de geheimhoudingsverplichting van artikel 28, eerste lid, van de Wet bibob valt. Dat [appellant], naar zij stelt, wordt geschaad in haar verdedigingsbelangen in de Bibob-procedure als die brief niet openbaar wordt gemaakt, kan zij aanvoeren in die procedure.

Het betoog faalt in zoverre.

4.6. Voor zover [appellant] betoogt dat artikel 28 van de Wet bibob in strijd is met artikel 10 van het EVRM en het evenredigheidsbeginsel, zodat de Wob toch van toepassing is, overweegt de Afdeling als volgt.

Op grond van artikel 120 van de Grondwet is toetsing van formele wetgeving, zoals de Wet bibob, aan rechtsbeginselen, zoals het evenredigheidsbeginsel, niet mogelijk. De rechter kan een wet in formele zin slechts (gedeeltelijk) buiten toepassing verklaren indien en voor zover deze onverbindend is wegens strijd met een ieder verbindende verdragsbepalingen.

Artikel 10 van het EVRM geeft een ieder het recht op vrijheid van meningsuiting, waaronder de vrijheid om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen zonder inmenging van enig openbaar gezag. Het tweede lid geeft staten echter de mogelijkheid om de uitoefening van dit recht te onderwerpen aan bepaalde beperkingen, als deze bij wet zijn voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van onder meer de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen of om de verspreiding van vertrouwelijke mededelingen te voorkomen. Artikel 28 van de Wet bibob bevat een dergelijke beperking. Er bestaat daarom geen grond voor het oordeel dat deze bepaling in strijd is met artikel 10 van het EVRM. Dat [appellant], zoals zij op de zitting bij de Afdeling naar voren heeft gebracht, zelf geen behoefte heeft aan de bescherming van haar belangen en dat eventuele gegevens van derden mogen worden weggelakt uit de brief van 25 november 2019, maakt dat niet anders. Het betoog faalt in zoverre eveneens.

Eindoordeel

5. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

6. De burgemeester hoeft geen proceskosten te vergoeden.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State: bevestigt de aangevallen uitspraak.

Naschrift

1. De oorspronkelijke inwerkingtreding van de Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (hierna: Wet Bibob) heeft veel tijd in beslag genomen. Vreemd is dit niet, omdat de toepassing van de Wet Bibob gepaard gaat met een vergaande inbreuk op het recht op privacy, zoals deze is vervat in artikel 8 EVRM. Na een lang wetgevingsproces is de Wet Bibob gefaseerd in werking getreden op 1 september 2002 (Besluit van 29 augustus 2002 tot het vaststellen van het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur, *Stb.* 2002, 52) en op 1 juni 2003 (Besluit van 19 mei 2003 tot het vaststellen van het tijdstip van inwerkingtreding van artikelen van de Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet BIBOB) en artikelonderdelen van het Besluit houdende uitvoering van de Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Besluit BIBOB), *Stb.* 2003, 216). Om deze wet met succes te kunnen toepassen is van het belang dat het Landelijk Bureau Bibob, maar tegenwoordig ook bestuursorganen, door de justitiële overheid worden voorzien van politiegegevens en justitiële documentatie. Het wekt geen verbazing dat gezien van gevoeligheid van dergelijk gegevens, de uitwisseling ervan onder strikte voorwaarden mogelijk moet zijn. Tegen deze achtergrond moet de belangrijke geheimhoudingsbepaling van artikel 28 Wet Bibob worden gezien.

2. In de onderhavige uitspraak staat deze geheimhoudingsbepaling van artikel 28 Wet Bibob centraal. Wat is er in casu aan de hand? Op grond van Wet Bibob – en op basis van een advies van het Landelijk Bureau Bibob – heeft de burgemeester van Utrecht geweigerd om een aanwezigheidsvergunning voor kansspelautomaten te verlenen aan de appellant (r.o. 1). Hoewel dergelijke informatie niet uit deze zaak blijkt, zal het Landelijk Bureau Bibob aan de burgemeester een ernstig gevaar van misbruik hebben geadviseerd, hetgeen door de burgemeester is overgenomen. In de zienswijze heeft de appellant een verzoek om informatie op grond van de toenmalige Wet openbaarheid van bestuur (verder: Wob) gedaan. De appellant wil inzage in een brief van de burgemeester d.d. 25 november 2019 aan het Landelijk Bureau Bibob (r.o. 2). Uit deze brief zou volgens de appellant waarschijnlijk blijken dat de burgemeester vooringenomen heeft gehandeld en de Wet Bibob heeft misbruikt (r.o. 4). In hoger beroep wordt door de appellant betoogd dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de bedoelde brief onder de geheimhoudingsverklaring van artikel 28 Wet Bibob valt. Volgens de appellant ziet die bepaling uitsluitend op de adviezen van het Landelijk Bureau Bibob (r.o. 4).

3. De Afdeling ziet zich voor de vraag gesteld of deze brief valt onder de geheimhoudingsbepaling die is neergelegd in artikel 28 Wet Bibob. Onder verwijzing naar

een eerdere uitspraak van de Afdeling (ABRvS 8 juni 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BQ7424, AB 2011/345, m.nt. E.J. Daalder) overweegt de Afdeling dat er geen grond bestaat voor het oordeel dat artikel 28, eerste lid, Wet Bibob, slechts ziet op het advies van het Landelijk Bureau Bibob (r.o. 4.4). Er is vastgesteld dat deze brief tijdens de Bibob-procedure aan het Landelijk Bureau Bibob is verzonden en niet voorafgaand (r.o. 4.1). De conclusie is dat deze brief valt onder de geheimhoudingsbepaling van artikel 28 Wet Bibob en deze brief niet openbaar kan worden gemaakt. Deze uitspraak is in lijn met de eerdere jurisprudentie van de Afdeling, maar desalniettemin wil ik aan twee aspecten van deze thematiek nader aandacht besteden.

4. De eerste vraag die kan worden gesteld, is wanneer de Bibob-procedure nu precies aanvangt. Is dat het moment dat het Landelijk Bureau Bibob om advies wordt verzocht en de betrokkene daarover wordt geïnformeerd (zie artikel 32 Wet Bibob), of is dat al eerder, op het moment dat het bestuursorgaan een Bibob-vragenformulier uitreikt? Of wellicht nog eerder, op het moment dat het bestuursorgaan informatie verzamelt op grond waarvan wordt besloten om een Bibob-onderzoek te beginnen? (Hof Arnhem-Leeuwarden 25 november 2021, ECLI:NL:GHARL:2021:10909, r.o. 2.12. Overigens is A-G Snijders in dezelfde zaak een andere mening toegedaan: zie Conclusie A-G 4 november 2022, ECLI:NL:PHR:2022:1013, overweging 3.58). Het bepalen van de aanvang van het Bibob-onderzoek is met name van belang voor de reikwijdte van de geheimhoudingsplicht. Daarnaast is van belang om vast te stellen of al sprake is van een 'eigen onderzoek', in verband met artikel 7a lid 8 Wet Bibob, op grond waarvan het bestuursorgaan melding moet doen aan het Landelijk Bureau Bibob, indien een betrokkene zich vanwege het toepassen van de Wet Bibob terugtrekt nadat eigen onderzoek is gestart. Dat betekent dus dat deze melding alleen hoeft te worden gedaan indien de betrokkene zich terugtrekt nadat een Bibob-vragenlijst is uitgereikt.

5. De tweede vraag hangt ook samen met de geheimhoudingsplicht. In hoeverre is het mogelijk om een extern (commercieel) bureau het eigen onderzoek van het bestuursorgaan te laten verrichten. Er zijn mij voorbeelden bekend waarbij via de constructie van artikel 171 lid 2 Gemeentewet, middels vertegenwoordiging van de burgemeester, een derde het eigen Bibob-onderzoek verricht. Ik vraag mij sterk af of dit een wenselijke situatie is. Ook betwijfel ik of deze gang van zaken in overeenkomst is met de 'geest' van artikel 28 Wet Bibob, zeker gezien de lange duur van het wetgevingsproces omtrent artikel 28 Wet Bibob. En wat zouden de ketenpartners – bijvoorbeeld het Openbaar Ministerie en de Belastingdienst – ervan vinden als dergelijke gevoelige persoonsgegevens worden ingezien door een extern bureau? Het zou wenselijk zijn dat de Afdeling zich gaat uitspreken over de rechtmatigheid van dergelijke kwesties, waarbij de procederende partij daar uiteraard wel een punt van moet maken.

B. van der Vorm